Република Србија
УПРАВНИ СУД
Одељење у Новом Саду
III-7 У. 1541/16
19.01.2018. године
Б е о г р а д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу судија Гордана Сукновић Бојаџија, председник већа, др Владан Станојев и Нада Балешевић, чланови већа, уз учешће судског саветника Весне Слијепчевић, као записничара, решавајући у управном спору по тужби тужиоца А.А., из ..., ..., кога заступа Ендре Хорват, адвокат из Темерина, Новосадска 393/1, ради поништаја решења туженог МИНИСТАРСТВА ФИНАНСИЈА, ПОРЕСКЕ УПРАВЕ, Сектора за пореско-правне послове и координацију, Регионалоног одељење за другостепени поступак Нови Сад, број 200-433-09-00617/2014-I2001 од 30.07.2015. године, чији је правни следбеник Министарство финансија Републике Србије, Сектор за другостепени порески и царински поступак, Одељење за другостепени порески поступак Нови Сад, у пореској правној ствари, у нејавној седници већа одржаној 19.01.2018. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба **СЕ ОДБИЈА.**

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је жалба тужиоца изјављена против решења Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Филијале Темерин, број 238-434-13-80-1/2013-G2C05 од 14.02.2014. године, којим је тачком 1. диспозитива решења тужиоцу пореском обвезнику одређена принудна наплата по основу таксене обавезе доспеле за плаћање до 14.02.2013. године, која није плаћена у законском року и то судске таксе у износу од 48.500,00 динара, казнене таксе у износу од 24.250,00 динара, 5% посебне једнократне таксе за принудну наплату у износу од 2.425,00 динара и камате обрачунате до дана доношења решења, све у укупном износу од 88.876,31 динара, из његовог недоспелог новчаног потраживања које има према Б.Б., ..., ПИБ: ..., стављањем забране на зараду, односно друга стална новчана примања до 2/3 зараде или 1/2 уколико таксени обвезник прима минималну зараду. Тачком 2. диспозитива решења наложено је исплатиоцу зараде, односно других сталних примања из тачке 1. решења да наплати доспелу обавезу на терет примања тужиоца почев од прве исплате до коначе исплате обавезе из тачке 1.

Тужбом поднетом Управном суду 29.01.2016. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа, наводећи да је тужени орган одбио жалбу тужиоца

као неосновану, а као разлог навео да се решење односи на другу таксену обвезу, а не на ону коју је тужилац навео у жалби. Указује, да је Законом о судским таксама прописано увећање од 50% уколико таксени обвезник не изврши своју обавезу у остављеном року, управо да би се тим повећањем васпитно утицало на таксеног обвезника и тиме заштитио државни буџет, и да тај закон не садржи идентичне одредбе као Закон о пореском поступку и пореској администрацији, те да је очигледно да је Закон о судским таксама у конкретној управној ствари lex specialis, у односу на Закона о пореском поступку и пореској администрацији. С обзиром да одредбама Закона о судским таксама нису прописане камате, сматра да му је неосновано утврђена и камата, као и датум од када тече, као и да је у међувремену престала надлежност туженог за вођење поступка, и да је сада спровођење извршења ради наплате судске таксе у надлежности извршитеља. Предлаже да суд тужбу уважи.

У одговору на тужбу, тужени орган је у свему остао код разлога из образложења оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије као неосновану.

Решавајући овај управни спор суд је оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списа предмета ове управне ствари, нашао да тужба није основна.

Према наводима из образложења оспореног решења и списа предмета произлази да се Основни суд у Новом Саду, актом посл. бр. XIX-C9-П1. 1414/10 од 14.02.2013. године, обратио првостепеном органу ради наплате судске таксе за пресуду, таксе на жалбу и таксе на другостепену одлуку у укупном износу од 48.500,00 динара, уз који је суд првостепеном органу доставио доставницу о уручењу налога за плаћање судске таксе од 29.02.2012. године, који је примила супруга таксеног обвезника, као и три опомене од 11.10.2012. године, које је примио пуномоћник таксеног обвезника, адвокат Хорват Ендре, дана 22.10.2012. године. Након пријема наведеног акта Основног суда у Новом Саду, првостепени орган је донео решење о налагању и плаћању судских такси и казнених такси, број 311-434-80/2013-30-711-1 од 20.02.2013. године. По пријему тог решења тужилац је изјавио жалбу која је решењем број 200-433-13-000244/2013-.D2001 од 01.11.2013. године, одбијена као неоснована, са образложењем да је решењем од 20.02.2013. године, тужиоцу наложено да изврши уплату по основу неплаћене таксе у износу од 72.750,00 динара, у року од 8 дана од дана пријема решења, да он није у року из решења уплатио у целости дуговани износ судске таксе, због чега су се стекли услови за покретање поступка принудне наплате, из новчаних потраживања тужиоца, односно на његовој заради и другим примањима обуставом и уплатом дуга у корист припадајућег рачуна. Незадовољан наведеним решењем тужилац је изјавио жалбу која је оспореним решењем одбијена.

Одредбом члана 37. став 4. Закона о судским таксама (“Службени гласник РС”, бр. 28/94... 93/12), прописано је да ће за поднесак примљен преко поште, а за који такса није плаћена или је плаћена недовољно, суд подносиоцу послати опомену да плати таксу у року од осам дана од дана доставе опомене и упозориће је на последице неплаћања таксе у року. Одредбом члана 40. истог закона прописано је ако таксени обвезник не плати таксу у року одређеном у члану 37. овог закона, суд ће у даљем року од 15 дана о неплаћеној такси обавестити орган надлежан за послове јавних прихода на подручју на коме се налази пребивалиште, односно седиште таксеног обвезника, ради

наплате таксе принудним путем, а на спису ће забележити да је наведени орган обавештен о неплаћеној такси. Уз обавештење суд је дужан да приложи доказ о томе да је обвезнику достављен налог, односно опомена о плаћању таксе. Ако се ради о неплаћеној такси у смислу члана 39. овог закона, суд ће обавештење из става 1. овог члана доставити органу надлежном за послове јавних прихода на подручју на коме се налази било каква имовина таксеног обвезника. По пријему обавештења у смислу ст. 1. или 2. овог члана надлежни орган ће донети решење којим ће таксеном обвезнику наложити да у року од осам дана од дана пријема решења плати дуговану таксу као и износ од 50% висине те таксе на име казнене таксе. Ако таксени обвезник у датом року не плати дуговану и казнену таксу, приступиће се принудној наплати.

Одредбом члана 77. став 1. и 2. Закона о пореском поступку и пореској администрацији ("Службени гласник РС", бр. 80/02 и 108/13) прописано је да пореска управа почиње поступак принудне наплате пореза, односно споредних пореских давања, доношењем решења о принудној наплати пореза ако порески обвезник није платио порез, односно споредно пореско давање у року из члана 71. став 1. овог закона. У решењу из става 1. овог члана наводи се основ пореског дуга, његов преостали неплаћени износ из опомене из члана 71. овог закона достављене пореском обвезнику, са обрачунатом каматом од дана издавања опомене до дана доношења решења, а порески обвезник се обавештава о својим правима у поступку принудне наплате Одредбом члана 92. истог закона, ставом 1. тачком 1. прописано је да се принудна наплата спроводи се на: новчаним средствима пореског обвезника - преносом средстава са рачуна пореског обвезника, укључујући и средства на девизном рачуну, на уплатни рачун јавних прихода; ставом 2. истог члана прописано је да Пореска управа може на основу решења, по било којем редоследу, примењивати једно или више средстава принудне наплате из става 1. овог члана. Одредбом члана 96. ставом 1. и 2. истог закона, прописано је да се принудна наплата из новчаних потраживања пореског обвезника извршава се на основу решења из члана 92. став 2. овог закона. Решењем из става 1. овог члана налаже се дужнику пореског обвезника да свој дуг намири уплатом на уплатни рачун јавних прихода по доспелости потраживања.

Код оваквог стања ствари, правилно је, по оцени Управног суда, одлучио тужени орган када је у поступку, у коме није било повреде правила поступка, одбио жалбу тужиоца, налазећи да је првостепени орган, на правилно и потпуно утврђено чињенично стање, правилно применио материјално право.

Суд је ценио наводе тужбе да се на неплаћену таксу не рачуна камата, као и да је Закон о судским таксама lex specialis у односу на Закон о пореском поступку и пореској администрацији, али је нашао да су неосновани. Ово стога јер се у конкретном случају ради о поступку принудне наплате неплаћене судске таксе, који се спроводи применом одредаба Закона о пореском поступку и пореској администрацији, у којем је одредбом члана 75. прописано да се на износ мање или више плаћеног пореза и споредних пореских давања, осим камате, обрачунава и плаћа камата по стопи једнакој годишњој референтној стопи Народне банке Србије, увећаној за 10 процентних поена применом простог интересног рачуна од 100.

Наводи тужбе да је Пореска управа већ наплатила судске таксе настале у

парничном поступку број П1-1414/10, нису основани, и на те наводе тужени орган је већ одговорио у оспореном решењу, јер их је тужилац изнео у жалби. Тужени орган је правилно утврдио, а и из списа предмета произлази, да се наплата таксе по ранијем решењу Филијале, број 311-434-83/2012-30-712-1 од 07.05.2012. године, не односи на таксене обавезе које су наведене у обавештењу суда од 14.02.2013. године, односно да је Пореска управа на основу захтева Основног суда у Новом Саду, Судске јединице у Темерину, посл. бр. XIX-Ц9-П1. 1414/10 од 29.02.2012. године, донела решење и тужиоцу наложила да плати дуговану таксу за тужбу, пресуду због пропуштања и казнену таксу, а оспореним решењем одређена је принудна наплата таксе на пресуду, жалбу и другостепену одлуку. Такође, је утврђено да је на решење којим је наложена уплата предметне таксе изјављена жалба, а на основу доказа у списима предмета, утврђено је да је по жалби на решење првостепеног органа број 311-434-80/2013-30-711-1 од 20.02.2013. године, одлучено решењем број 200-433-13-000244/2013-Д од 01.11.2013. године, којим је жалба одбијена као неоснована.

Тужени орган се у уводу оспореног решења као на пропис о надлежности уредно позвао на одредбу члана 165. Закона о пореском поступку и пореској администрацији (“Службени гласник РС” број 80/02...105/14) која је била на снази у време доношења првостепеног и оспореног решења, а којом је прописано у ставу 1. да по жалбама изјављеним против првостепених решења донетих у пореском поступку решава министар или лице које он овласти, те наводи тужбе који се односе на оспоравање надлежности нису основани. Касније измене Закона о судским таксама објављене у "Службеном гласнику" бр. 106/15 од 21.12.2015. године, које су ступиле на снагу 01.01.2016. године а односе се на улогу извршитеља у поступку принудне наплате судске таксе, нису од утицаја на другачију одлуку у овој управној ствари.

Суд је овај спор решио без одржавања јавне расправе, у смислу члана 33. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“ број 111/09), будући да предмет спора очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, с обзиром да је чињенично стање утврђено у управном поступку довољно за доношење одлуке.

На основу изнетих разлога, ценећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, бр. 111/09), одлучио као диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 19.01.2018. године, III-7 У. 1541/16

Записничар **Председник већа – судија**
Весна Слијепчевић,с.р. **Гордана Сукновић Бојаџија,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

АБ/ИО